

30 Δεκεμβρίου, 1992

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ABDUL RAHMAN MOHAMED TABALO,

Ενάγοντας,

v.

NAUTLEY SHIPPING COMPANY LIMITED,

Εναγομένων.

(Υπόθεση Αρ. 188/90).

- Δικαιοδοσία Ναυτοδικείου — Αξίωση σχετικά με την κατοχή ή ιδιοκτησία πλοίου ή ιδιοκτησία μεριδίων πλοίου, σύμφωνα με την παρ. (α), και ζήτημα προκύπτων μεταξύ συνιδιοκτητών πλοίου σχετικά με την κατοχή, χρήση ή εισοδήματα πλοίου σύμφωνα με την παρ. (β) του άρθρου 1(1) του Administration of Justice Act, 1956 — Κατά πόσο πρόσωπο που αγόρασε το 1/2 μερίδιο πλοίου, και κατέβαλε το σχετικό τίμημα πώλησης αλλά δεν εγγράφηκε ποτέ σαν συνιδιοκτήτης λόγω παράβασης των υποχρεώσεων του από τον πωλητή, δικαιούται να επικαλεσθεί τις πιο πάνω πρόνοιες για να κινήσει αγωγή στο Ναυτοδικείο. 5 10
- Δικαιοδοσία Ναυτοδικείου — Αξίωση σχετικά με οποιαδήποτε συμφωνία σχετική με την χρήση (use) πλοίου, σύμφωνα με το άρθρο 1 (1) (h) του Administration of Justice Act, 1956 — Αξίωση από αγοραστή μεριδίων πλοίου, τα οποία όμως ονδέποτε μεταβιβάστηκαν σ'αυτόν, εναντίον του πωλητή εγγεγραμμένου ιδιοκτήτη, για λογαριασμό και άλλες θεραπείες, δυνάμει συμφωνίας για συνδιαχείριση — Δεν έχει τις συναρτήσεις είτε με την λειτουργικότητα του πλοίου ή την χρήση του, για να θεμελιωθεί η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου κάτω από την παράγραφο (h) — Η έννοια της λέξης "χρήση" δεν μπορεί να ταυτισθεί με εκείνη της συνδιαχείρισης. 15 20
- Δεδικασμένο — Απόφαση εναντίον της οποίας έχει ασκηθεί έφεση — Δεν παύει από του να είναι "τελική" απόφαση από την οποία μπορεί να προκύψει δεδικασμένο.
- Δικονομία Ναυτοδικείου — Εκδίκαση προκαταρκτικού θέματος — Επιβάλλεται στις περιπτώσεις όπου με την κρίση του θέματος αυτού δυνατόν να αποφασισθεί η έκβαση της όλης υπόθεσης — Κ. 102 των Θεσμών Ναυτοδικείου. 25

Η αξίωση του ενάγοντα εναντίον της εναγόμενης εταιρείας στην παρούσα αγωγή ήταν για την παροχή λογαριασμού και την πληρωμή οποιουδήποτε οφειλόμενου ποσού σχετικά με την διαχεί- 30

ρωση από την εναγόμενη του πλοίου "VIRGINIA 3" από τον Απρί-
 λιο 1988 και μετά. Η αξίωση βασίστηκε σε ισχυρισμό του ενάγοντα
 ότι είχε αγοράσει, δυνάμει συμφωνίας, τα πενήντα μερίδια του
 πλοίου από την εναγόμενη, ότι είχε καταβάλει το τίμημα πώλησης,
 5 ότι η συμφωνία προέβλεπε για συνδιαχείριση του πλοίου από τους
 δύο συνιδιοκτήτες, και ότι η εναγόμενη είχε παραβεί την εν λόγω
 συμφωνία. Στην αγωγή Ναυτοδικείου 151/90, μεταξύ των ιδίων
 διαδίκων, εκδόθηκε απόφαση στις 15.7.91 με την οποία διαπιστώ-
 10 θηκε η ύπαρξη της συμφωνίας και η παράβασή της από την εναγό-
 μενη, και εκδόθηκε απόφαση εναντίον της εναγόμενης για ποσό
 471.867,63 Δολ. ΗΠΑ. Στην εν λόγω αγωγή οι αξιώσεις του ενάγο-
 ντα για διάταγμα εγγραφής των πενήντα μεριδίων του πλοίου στο
 όνομα του και συναφείς θεραπείες είχαν κριθεί άνευ αντικειμένου,
 15 διότι στο μεταξύ το πλοίο είχε πωληθεί σε δημοπρασία, ενώ άλλες
 αξιώσεις του ενάγοντα για χορήγηση λογαριασμών και συναφείς
 θεραπείες είχαν αποσυρθεί με ρητή επιφύλαξη δικαιωμάτων. Ενα-
 ντίον της απόφασης εκείνης η εναγόμενη είχε υποβάλει έφεση, η
 οποία εξακολούθησε να εκκρεμεί ενώπιον του Εφετείου.

Με αίτηση της η εναγόμενη ζήτησε από το Δικαστήριο να εκδι-
 20 κάσει σαν προκαταρκτικά θέματα, δυνάμει του Κ. 102 των Θεσμών
 Ναυτοδικείου, τα εξής ζητήματα: i) Κατά πόσο η απαίτηση ενέπι-
 πτε στη δικαιοδοσία του Ναυτοδικείου ενόψει της πιο πάνω από-
 φασης στην οποία είχε αποφασισθεί ότι δεν είχαν μεταβιβασθεί
 25 στον ενάγοντα τα μερίδια επί του πλοίου με συνέπεια να μην
 υπήρξε συμπλοιοκτησία, και ii) Κατά πόσο με την προαναφερθεί-
 σα απόφαση δημιουργήθηκε δεδικασμένο και/ή κώλυμα που να
 εμποδίζει τον ενάγοντα από του να ισχυρίζεται συμπλοιοκτησία
 και να διεκδικεί τις αιτούμενες θεραπείες. Το κύριο επιχείρημα της
 30 εναγόμενης ήταν ότι, εφόσον ο ενάγων ουδέποτε είχε καταστεί
 πράγματι συνιδιοκτήτης του πλοίου, και γι' αυτό εξάλλου είχαν
 επιδικασθεί υπέρ του αποζημιώσεις στην αγωγή 151/90, δεν μπο-
 ρούσε να επικαλεσθεί την δικαιοδοσία του Ναυτοδικείου, είτε ду-
 νάμει των παραγράφων (α) και (β) είτε της παραγράφου (η), του
 άρθρου 1 (1) του Administration of Justice Act, 1956, και ότι, το γε-
 35 γονός ότι ουδέποτε ο ενάγων είχε καταστεί συνιδιοκτήτης του
 πλοίου είχε αποφασισθεί στην πιο πάνω αγωγή, και ότι υπήρχε δε-
 δικασμένο. Ο ενάγων ισχυρίσθηκε ότι, από τη στιγμή που είχε δια-
 πιστωθεί ότι ο ενάγων είχε εκτελέσει πλήρως την μεταξύ των δια-
 40 δίκων συμφωνία και ότι η μη μεταβίβαση των μεριδίων οφειλόταν
 στην παράβαση από την εναγόμενη των υποχρεώσεων της δυνάμει
 της συμφωνίας, ήταν αδιάφορο το κατά πόσο τα μερίδια στην
 πράξη είχαν μεταβιβασθεί ή όχι. Σχετικά με την απόφαση στην
 αγωγή 151/90, ο ενάγων ισχυρίσθηκε ότι εν πάσει περιπτώσει δεν
 45 μπορούσε να προκύψει δεδικασμένο, διότι εναντίον της εκκρεμού-
 σε έφεση. Περαιτέρω, ισχυρίσθηκε ότι η λέξη "χρήση" στο άρθρο 1
 (1)(h) του Administration of Justice Act, 1956, υποσήμαινε και συν-
 διαχείριση του πλοίου.

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Για την ενεργοποίηση της δικαιοδοσίας του Ναυτοδικείου σύμφωνα με τις παραγράφους (α) και (β) του άρθρου 1(1) του Administration of Justice Act, 1956, η πραγματική ή κυριολεκτική συμπλοκοκτησία συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση. Στην παρούσα υπόθεση, όπως και αν εθεωρείτο η απόφαση στην αγωγή 151/90, γεγονός ήταν ότι ο ενάγων ουδέποτε είχε αποκτήσει την συγκυριότητα του πλοίου, και γι' αυτό δεν ήταν δυνατό να στοιχειοθετηθεί δικαιοδοσία του Ναυτοδικείου δυνάμει των πιο πάνω παραγράφων του άρθρου 1(1). 5 10

(β) Στην προκειμένη περίπτωση η συμφωνία μεταξύ των διαδίκων για συνδιαχείριση του πλοίου δεν είχε τις συναρτήσεις, που καθιέρωσε η νομολογία, είτε με τη λειτουργικότητα του πλοίου είτε με τη χρήση του, για να θεμελιωθεί η δικαιοδοσία του Ναυτοδικείου σύμφωνα με την παράγραφο (h) του άρθρου 1(1) του Administration of Justice Act, 1956, και γι' αυτό η αγωγή δεν μπορούσε να υπαχθεί στη δικαιοδοσία του Ναυτοδικείου. 15

(γ) Η ύπαρξη εκκρεμώσεως έφεσης εναντίον απόφασης δεν σημαίνει ότι αυτή παύει από του να είναι "τελική", ούτως ώστε να μπορεί αυτή να αποτελέσει την βάση για δεδικασμένο. Ο όρος "τελική" (final) χρησιμοποιείται σε αντιπαράθεση με τον όρο "ενδιάμεση" (interlocutory) απόφαση. 20

Η αίτηση έγινε αποδεκτή με έξοδα. Η αγωγή απορρίφθηκε λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας. 25

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Everett v. Ribbands [1952] 1 All E.R. 827.

Carl-Zeiss v. Smith [1968] 2 All E.R. 1002.

The Nordglimt [1988] 2 W.L.R. 338.

The Eschersheim [1976] 1 All E.R. 920. 30

The Antonis Lemos [1984] 1 Lloyd's L.R. 465.

Biochemie Rose Ltd v. General Insurance of Cyprus Ltd, Π.Ε. 7552, απόφαση 31.10.90.

Nicolaides v. Yerolemi (1984) 1 C.L.R. 742.

Theori v. Djoni (1984) 1 C.L.R. 296. 35

Wakefield Corporation v. Cooke [1904] A.C. 31.

Colt Industries Inc. v. Sarlie (No.2) [1966] 3 All E.R. 85.

Marchioness of Huntly v. Gaskell [1905] 2 Ch. 656.

The Lady of the Lake [1870] L.R. 3 A & E 29·

The Conoco Britannia [1972] 2 All E.R. 238·

Gatoil v. Arkwright Boston Insurance [1985] 1 All E.R. 129.

Αίτηση.

- 5 Αίτηση σε αγωγή ναυτοδικείου με την οποία η εναγόμενη εταιρεία ζητά να διευκρινισθούν δύο ζητήματα τα οποία ετέθησαν υπό μορφή προδικαστικών ενστάσεων και είναι: (α) κατά πόσον η απαίτηση του ενάγοντα εμπίπτει εντός της δικαιοδοσίας ναυτοδικείου και (β) κατά πόσο με
- 10 προηγούμενη απόφαση δημιουργήθηκε δεδικασμένο και/ή κώλυμα που εμποδίζει τον ενάγοντα από του να ισχυρίζεται συμπλοιοκτησία και να διεκδικεί τις θεραπείες που εκτίθενται στην αναφορά.

A. Χαβιαράς, για την αιτήτρια - εναγομένη.

- 15 A. Θεοφίλου, για τον καθ' ου η αίτηση - ενάγοντα.

Cur. adv. vult.

- ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ., ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η αιτήτρια-εναγόμενη είναι ναυτιλιακή επιχείρηση που λειτουργεί με τη μορφή εταιρείας περιορισμένης ευθύνης.
- 20 Έχει την έδρα της στη Λεμεσό. Ουσιαστικά ανήκει στο Σύριο κ. Abdul Rahman Hijazi που είναι και ο μόνος διευθυντής της. Η αιτήτρια ενάγεται από τον κ. Abdul Rahman Mohamed Tabalo, που είναι επίσης συριακής καταγωγής και κάτοικος της ίδιας πόλης.
- 25 Οι θεραπείες που επιδιώκει με την αγωγή του είναι (1) διάταγμα που να διατάζει τους εναγόμενους να παράσχουν λογαριασμό των χρημάτων που οφείλουν στον ενάγοντα από τη διαχείριση του πλοίου "Virginia 3", πρώην "SISY H" από τον Απρίλιο του 1988 και μετά (2) απόφαση υπέρ του ενάγοντα για το ποσό που θα βρεθεί πως του οφείλουν οι εναγόμενοι και (3) διάταγμα για λεπτομερή
- 30 λήψη λογαριασμών, για έρευνα και όλες τις απαραίτητες

οδηγίες.

Έχω τώρα ενώπιόν μου αίτηση των εναγομένων για την επίλυση δύο προδικαστικών θεμάτων που συναρτώνται άμεσα με προηγούμενη διαδικασία που κίνησε ο κ. Tabalo κατά του εν λόγω πλοίου. Πρόκειται για την αγωγή 5 ναυτοδικείου αρ. 151/90 στην οποία εκδόθηκε απόφαση από το δικαστή Χρυσοστομή στις 15/7/91. Ας σημειωθεί ότι και η παρούσα αγωγή εκκρεμούσε ενώπιον του ίδιου δικαστή, αλλά αυτοεξαιρέθηκε για τους λόγους που αναφέρει το πρακτικό της 20/11/91 και η υπόθεση μου ανατέθηκε σύμφωνα με τη σχετική πρακτική του δικαστηρίου. 10

Η υποδομή των υπό εξέταση θεμάτων ανευρίσκεται κυρίως στην απόφαση της 15/7/91 και τη δικογραφία αυτής της αγωγής, που είναι άλλωστε τα στοιχεία στα οποία παραπέμπει η αίτηση. 15

Θα καταγράψω στη συνέχεια όσα απ' αυτά θεωρώ απαραίτητα για να προσδιοριστούν με κάθε δυνατή ακρίβεια και να γίνουν καταληπτά τα ζητήματα που ανέκυψαν στο στάδιο αυτό. Η απόφαση (και εννοούμε πάντοτε εκείνη του ναυτοδικείου στην αγωγή αρ. 151/90) δέχθηκε ότι ο κ. Hijazi (εφεξής καλούμενος και διευθυντής των εναγομένων) αγόρασε το "Virginia 3" με προσύμφωνο (memorandum of agreement) ημερ. 24/8/88. Στην πραγματικότητα, όπως κατέληξε το δικαστήριο, η αγορά έγινε μέσω άλλης εταιρείας της οποίας ο κ. Hijazi είχε τον έλεγχο. 20 Στις 2/9/88 η εταιρεία εκείνη του μεταβίβασε το πλοίο και ο ίδιος, αυθημερόν, με έγγραφο πώλησης (Bill of Sale) το μεταβίβασε στους εναγόμενους Nutley Shipping Company Limited, που απόκτησαν την απόλυτη κυριότητα του πλοίου. 25 30

Η απόφαση δέχθηκε παραπέρα (1) ότι με προφορική συμφωνία που έγινε στις 29/8/88 - και επιβεβαιώθηκε εγγράφως την 1/12/88 - οι διάδικοι στην κρινόμενη υπόθεση συμφώνησαν να αγοράσουν το "Virginia 3" και να καταστούν συγκύριοι των μεριδίων του ανά 50% και επίσης να έχουν από κοινού την εκμετάλλευση (2) ότι παρόλο που ο 35

διευθυντής των εναγομένων είχε υποχρέωση να μεταβιβάσει μέσα σε εύλογο διάστημα από την αγορά του πλοίου το ήμισυ των μερίδων του και να στέρξει σε συνδιαχείριση του πλοίου, οι εναγόμενοι διέρρηξαν τη συμφωνία τους, 5 παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του ενάγοντα να συμμορφωθούν και (3) ότι δικαιούται σαν αποτέλεσμα σε αποζημιώσεις που καθόρισε σε \$471.867,63 (ή το ισοπρόσο σε κυπριακές λίρες) που αντιστοιχούσε στο ήμισυ του τιμήματος αγοράς, το οποίο ο ενάγων είχε ήδη καταβάλει 10 στους εναγόμενους.

Προηγουμένως η απόφαση απέρριψε την εκδοχή του διευθυντή των εναγομένων πως τα δικαιώματα των μερών διείπε η προγενέστερη συμφωνία τους ημερ. 14/6/88 για την αγορά άλλου πλοίου, του "Λεμέσια". Το εύρημα του 15 δικαστηρίου στο σημείο αυτό ήταν ότι η δικαιοπραξία ακυρώθηκε εκ συμφώνου, για να ακολουθήσει η σύναψη νέας συμφωνίας στις 29/8/88.

Ο ενάγων στην πρώτη αγωγή του είχε ζητήσει αναγνωριστική του δικαιώματος του σε συμπλοιοκτησία απόφαση. Επίσης διεκδίκησε κατοχή του πλοίου και διάταγμα 20 για εγγραφή των 50 μερίδων του στον ίδιο. Όμως το δικαστήριο έκρινε ότι ενόψει του γεγονότος ότι το πλοίο πωλήθηκε κατόπιν δικαστικού διατάγματος ημερ. 8/12/90 και ενόσω βρισκόταν σε εκκρεμότητα η διαδικασία εκείνη "τα 25 αιτητικά που αναφέρονται στις παραγράφους 21 (Α), (Β), (Γ) και (Δ) της Αναφοράς, κατέστησαν άνευ αντικειμένου και παρέμειναν τα αιτητικά που αναφέρονται στις παραγράφους 21 (ΣΤ) και (Ζ)". Η τελευταία αυτή απαίτηση (Ζ) 30 για πώληση του πλοίου και διανομή του εκπλειστηριασματος στους διαδίκους εξίσου θεωρήθηκε επίσης ανεδαφική λόγω της πώλησης του πλοίου, που προηγήθηκε στο αναμεταξύ. Η απαίτηση (ΣΤ) ήταν διαζευτική αξίωση του ενάγοντα για επιδίκαση αποζημίωσης λόγω διάρρηξης της συμφωνίας της 29/8/88 την οποία ικανοποίησε το δικαστήριο 35 ριο στην έκταση που προαναφέρθηκε.

Στην απόφαση γίνεται ρητή μνεία του γεγονότος, που δεν αμφισβητείται, ότι κατά την έναρξη της διαδικασίας

στην προγενέστερη αγωγή αποσύρθηκαν οι ισχυρισμοί των παραγράφων 14 έως 18 της Αναφοράς για κακοδιαχείριση του πλοίου καθώς και η αιτούμενη με την παράγραφο 21 (Ε) θεραπεία για αποζημίωση. Η απόσυρση της απαίτησης αυτής έγινε με τη ρητή επιφύλαξη των δικαιωμάτων του ενάγοντα να την προωθήσει στην παρούσα ή πιθανόν σε άλλη αγωγή. 5

Για να κλείσει η παρουσίαση των γεγονότων, που συνάπτονται προς τις εισηγήσεις των διαδίκων, πρέπει να αναφερθεί ότι οι εναγόμενοι εφείβαν την απόφαση. Η εκδίκηση της έφεσης ακόμη εκκρεμεί. Ο πρώτος λόγος της έφεσης είναι ότι από την ώρα που το δικαστήριο περιορίστηκε στην αναγνώριση δικαιώματος του ενάγοντα σε επιδίκηση αποζημίωσης κάτω από την παράγραφο 21 (ΣΤ) της Αναφοράς, έπαψε να έχει δικαιοδοσία, γιατί μιά τέτοια διαφορά δεν μπορεί να ενταχθεί σε καμιά από τις περιπτώσεις που απαριθμεί το άρθρ. 1(1) του Administration of Justice Act 1956 και που οροθετεί τη δικαιοδοσία του κυπριακού ναυτοδικείου. Φαίνεται ότι το δικαστήριο είχε εξετάσει σχετική εισήγηση των εναγομένων, αλλά την απέρριψε. 10 15 20

Στην προτελευταία παράγραφο της απόφασης αναφέρεται ότι η υπόθεση δεν εκφεύγει της αρμοδιότητας του δικαστηρίου δοθέντος ότι "η σχέση των μερών διέπεται από τη συμφωνία της 29/8/88 που αφορά τη μεταβίβαση μετοχών του εναγομένου πλοίου και όχι μεταβίβαση μετοχών της πλοιοκτητριας εταιρείας". Με τον άλλο λόγο, που έχει δύο σκέλη, η έφεση βάλλει (α) κατά του ευρήματος του δικαστηρίου ότι ορισμένες πληρωμές προς τον ενάγοντα δεν υπολογίστηκαν κατά τον καθορισμό της αποζημίωσης γιατί θα αποτελούσαν επίδικο θέμα άλλης διαδικασίας και (β) κατά των διαπιστώσεων του ότι το πλοίο ήταν υπό κατάσχεση όταν καταχωρήθηκε η αγωγή και ότι τελικά αγοράστηκε από τον ενάγοντα. 25 30

Με την αίτηση καλείται τώρα το δικαστήριο να αποφασίσει δύο σημεία που διατυπώθηκαν ως εξής: 35

5 "(α) κατά πόσον η απαίτηση του ενάγοντα εμπίπτει εντός της δικαιοδοσίας ναυτοδικείου με βάση το άρθρ. 1(1) του Administration of Justice Act 1956 ενόψει της δικαστικής απόφασης, που εκδόθηκε στην αγωγή ναυτοδικείου αρ. 151/90 ημερ. 15/7/91, στην οποία αποφασίσθηκε ότι δεν μεταβιβάστηκαν στον ενάγοντα μερίδια επί του πλοίου "Virginia 3" με συνέπεια να μην υπήρξε συμπλοιοκτησία.

10 (β) Κατά πόσον με την προαναφερθείσα απόφαση στην αγωγή αρ. 151/90 δημιουργήθηκε δεδικασμένο και ή κώλυμα που εμποδίζει τον ενάγοντα από του να ισχυρίζεται συμπλοιοκτησία και να διεκδικεί τις θεραπείες που εκτίθενται στη Αναφορά."

15 Διευκρινίζεται πως και τα δύο αυτά ζητήματα τέθηκαν υπό μορφή προδικαστικών ενστάσεων στο δικόγραφο των εναγομένων (βλέπε παράγραφο 1 (γ) και (β) αντίστοιχα της τροποποιηθείσας Απάντησης και Ανταπάντησης).

20 Ο κανονισμός 102 του περί Δικαιοδοσίας Ναυτοδικείου Διαδικαστικού Κανονισμού του 1983, όπως τροποποιήθηκε, στον οποίο στηρίζεται η αίτηση, επιτρέπει γενικά την εξέταση προκαταρκτικού θέματος. Το κριτήριο κατά πόσον νομικό ζήτημα προσφέρεται για εξέταση σε προκαταρκτικό στάδιο εντοπίζεται στις ελλειψώσεις της απόφασης πάνω στην τύχη της αγωγής. Αν, ενδεχόμενα, το εγερ-
25 ρόμενο θέμα αποφασιστεί κατά συγκεκριμένο τρόπο και η απόφαση προκρίνει οριστικά την έκβαση του δικαστικού αγώνα είναι βολικό αλλά και επιβάλλεται ένα τέτοιο θέμα να κριθεί από την αρχή: *Everett v. Ribbands* [1952] 1 All E.R. 827 και *Carl-Zeiss Stiftung v. Herbert Smith* [1968] 2
30 All E.R. 1002. Εδώ, σε περίπτωση που οποιαδήποτε από τα ζητήματα, που συνιστούν αντικείμενο της αίτησης, κριθεί υπέρ των εναγομένων τερματίζεται η παραπέρα προώθηση της αγωγής.

35 Ας σημειωθεί διευκρινιστικά ότι δεν αμφισβητήθηκε πως οι διάδικοι και στις δύο περιπτώσεις είναι στην ουσία οι ίδιοι. Ο κ. Tabalo κίνησε και τις δύο διαδικασίες.

Οι νυν εναγόμενοι Nutley Shipping Company Limited είχαν παρέμβει σαν πλοιοκτήτες στην αγωγή υπ' αρ. 151/90 και έγιναν διάδικοι με αποτέλεσμα να μετατραπεί και σε αγωγή in personam. (*The Banco* [1971] 1 All E.R. 524, 531, *The Nordglint* [1988] 2 W.L.R. 338).

5

Αναφορικά με το πρώτο θέμα οι εναγόμενοι υποστήριξαν ότι η απαίτηση του ενάγοντα δεν εμπίπτει σε καμιά από τις 18 περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρ. 1(1), που πράγματι συνιστά το δικαιοδοτικό πλαίσιο στο οποίο λειτουργεί το ναυτοδικείο. Και ειδικότερα πως η παρούσα διαφορά δεν μπορεί να ενταχθεί στις παραγράφους (β) και (h) του άρθρ. 1(1) με τις οποίες μπορεί εκ πρώτης όψεως να φαίνεται πως έχει κάποια συνάφεια. Οι υπόλοιπες παράγραφοι είναι απόλυτα άσχετες με το αντικείμενο της αγωγής. Πρέπει να λεχθεί ότι ο ενάγων/καθού ανέπτυξε την υπόθεση του με βάση τις πρόνοιες αυτές και επιπλέον την παράγραφο (α) του ίδιου εδαφίου. Παραθέτω τις παραγράφους (α) (β) και (h):

10

15

"(a) any claim to the possession or ownership of a ship or to the ownership of any share therein;

20

(b) any question arising between the coowners of a ship as to the possession, employment or earnings of that ship;

(h) any claim arising out of any agreement relating to the carriage of goods in a ship or to the use or hire of a ship."

25

Το ριζικότερο επιχείρημα των εναγομένων είναι ότι με την απόφαση βρέθηκαν ένοχοι παράβασης συμφωνίας, αλλά, παρά τις σχετικές απαιτήσεις του ενάγοντα, δεν κατέστη ποτέ συμπλοιοκτήτης. Γιαυτό άλλωστε καταδικάστηκαν να πληρώσουν αποζημιώσεις. Η δε συμπλοιοκτησία, όπως δέχθηκε και ο δικηγόρος του ενάγοντα, είναι προϋπόθεση για τις αξιώσεις σ' αυτή την αγωγή που αφορούν σε συνδιαχείριση είτε κάτω από την παράγραφο (α) ή την παράγραφο (β).

30

35

Ο δικηγόρος των εναγομένων/αιτητών υποστήριξε πα-
 ραπέρα ότι ούτε στην παράγραφο (h) είναι δυνατό να υπα-
 χθεί η διαφορά. Η λέξη "use" που χρησιμοποιούα συνδέεται
 πρωτίστως με τη θαλάσσια μεταφορά εμπορευμάτων. Δεν
 5 περιλαμβάνει αιτίες αγωγής που, όπως σ' αυτή την περι-
 πτωση, προκύπτουν από αγορά πλοίου. Σε επίρρωση της
 θέσης του ο συνήγορος έκαμε χρήση των υποθέσεων *The*
Eschersheim [1976] 1 All E.R. 920, *The Antonis Lemos*
 [1984] 1 Lloyd's Law Reports 465, 467 και Π.Ε. 7552
 10 *Biochemie Rose Ltd. v. General Insurance of Cyprus Ltd.*
 ημερ. 31/10/90.

Η εισήγηση των αιτητών, σε σχέση με το δεύτερο σκέ-
 λος της αίτησης, είναι ότι από την απόφαση υπ' αρ. 151/90
 έχει προκύψει δεδικασμένο που εμποδίζει τον ενάγοντα
 15 να ισχυρίζεται συμπλοιοκτησία και να διεκδικεί τις θερα-
 πείες που περιέχονται στην Αναφορά του σε αυτή την
 υπόθεση. Το επιχείρημα πλαισιώθηκε με παραπομπές στο
 σύγγραμμα των Spencer-Bower & Turner "Res Judicata" 2η
 έκδοση, σελ. 229 παραγραφος 273 αναφορικά με την καθο-
 20 λικότητα της δεσμευτικότητας απόφασης in rem και στις
 υποθέσεις *Νικολαΐδης v. Γερολεμή* (1984) 1 Α.Α.Δ. 742,
Θεωρή & Άλλος v. Τζιονή & Άλλου (1984) 1 Α.Α.Δ. 296.
 Έχει επίσης λεχθεί ότι η τελεσιδικία της απόφασης δεν
 επηρεάζεται. Γιατί με την έφεση δεν αμφισβητείται το εύ-
 25 ρημα κατά πόσον υπήρξε ή όχι συγκυριότητα του πλοίου.
 Αντίθετα υποστηρίζεται η θέση ότι ενόψει των σχετικών
 συμπερασμάτων το δικαστήριο δεν έπρεπε να προχωρήσει
 στην επιδίκαση αποζημιώσεων για έλλειψη δικαιοδοσίας.

Η συνισταμένη των επιχειρημάτων του δικηγόρου του
 30 ενάγοντα είναι ότι, από τη στιγμή που η απόφαση δέχθηκε
 πως έγινε συμφωνία για την αγορά του "Virginia 3" και εγ-
 γραφή του ανά 50 μερίδες στα διάδικα μέρη και για συν-
 διαχείριση, είναι αδιάφορο πως δεν υλοποιήθηκε με μετα-
 βίβαση και εγγραφή τους στο όνομα του ενάγοντα. Η μη
 35 πραγμάτωση της συμφωνίας με τη χορήγηση σχετικής थे-
 ραπείας οφειλόταν στην αναγκαστική πώληση του πλοίου.
 Κατά συνέπεια η διαφορά, που δεν συγκαταλέγεται μετα-
 ξύ των θεμάτων που είχε επιλύσει η απόφαση λόγω από-

συρσης τους για να επιδιωχθεί θεραπεία με την κρινόμενη αγωγή, υπάγεται στην παράγραφο (h). Και θεμελιώνεται στη δικαστικά διαγνωσθείσα συμφωνία για συνδιαχείριση. Η λέξη "χρήση" υποσημαίνει και συνδιαχείριση του πλοίου. Παράλληλα το δικαστήριο έχει συντρέχουσα δικαιοδοσία στο πλαίσιο των παραγράφων (α) και (β) λόγω της σχέσης συμπλοιοκτησίας που υπήρχε και διακηρύχθηκε από την απόφαση.

Είναι επίσης η θέση του ενάγοντα ότι το θέμα της συμπλοιοκτησίας παραμένει ανοικτό για απόφαση ενώπιον μου διότι στην προηγούμενη υπόθεση το δικαστήριο δεν είχε την ευχέρεια (η έκφραση ανήκει στο συνήγορο) να επιληφθεί και να αποφασίσει τα αιτήματα που διατυπώθηκαν με την παράγραφο 21 (Α), (Β), (Γ) και (Δ) της Αναφοράς, που κατατέθηκε σε εκείνη την υπόθεση, εξαιτίας της πώλησης του πλοίου. Άλλωστε, κατέληξε, εφόσον εκκρεμεί η έφεση δεν ισχύει το δεδικασμένο.

Θα εξετάσω πρώτα αν αποτελεί προϋπόθεση παραδεκτού της υπό κρίση αίτησης η τελεσιδικία της απόφασης 151/90. Παρατηρώ από την αρχή ότι δεν συμμερίζομαι την άποψη του κ. Θεοφίλου. Η εκκρεμότητα έφεσης δεν αποκλείει καταρχήν προβολή ισχυρισμού δεδικασμένου που προκύπτει από την εφεσιβαλλόμενη απόφαση. Όπως αναφέρουν οι Spenceg- Bower & Turner στην παράγραφο 180, σελ. 143 και 144, το ότι μιά απόφαση είναι εφέσιμη δεν επηρεάζει την τελεσιδικία της: *Wakefield Corporation v. Cooke* [1904] A.C. 31, H.L. (per Lord Halsbury L.C., at p. 36), *Colt Industries Inc. v. Sarlie (No.2)* [1966] 3 All E.R. 85, C.A. per Lord Denning M.R. at p. 86. Στην παράγραφο 182, σελ. 144 πραγματεύονται ειδικά την εκκρεμότητα έφεσης:

"It has sometimes been contended that, though a decision is none the less final because it is appealable, and though if the right of appeal is not exercised, or intended to be exercised, the decision is on the same footing as if it had been confirmed on appeal, nevertheless it makes a difference if the decision, besides being appealable, is

actually under appeal at the time when it is set up as a res judicata. This contention is wholly unfounded."

5 Η υπόθεση *Marchioness of Huntly v. Gaskell* [1905] 2 Ch. 656, σελ. 667, (C.A.) αντιπαραβάλλει τους όρους "final" (τελεσιδίκη) και "interlocutory" (ενδιάμεση) σε συνάρτηση με τις δικαστικές αποφάσεις και αποφαίνεται:

10 "Final" as applied to the judgment on the trial of an action does not mean a judgment not open to appeal, but merely "final" as opposed to an "interlocutory" judgment. A judgment on the trial of an action operates as an estoppel between the parties when bringing a subsequent action raising a contention which is in substance res judicata, and not the less so because that judgment is liable to be reversed on appeal."

15 Είναι φανερό από την παραπάνω ανάπτυξη πως η εκκρεμότητα της έφεσης δεν αναιρεί το δεδικασμένο. Υπάρχει, στις δύο αυτές περιπτώσεις, ταυτότητα διαδίκων και τελεσιδικία απόφασης στην πρώτη περίπτωση με την έννοια που επεξηγούν οι αυθεντίες. Συντρέχει όμως και
20 άλλος λόγος ότι με την έφεση δεν αμφισβητούνται τα κρίσιμα για την έκβαση της αίτησης ευρήματα που αφορούν στη συμφωνία για την αγορά του πλοίου. Με βάση τις αρχές του δεδικασμένου εκείνα τα ζητήματα δεν μπορούν να επανανοιχθούν για να αποτελέσουν αντικείμενο επα-
25 ναπροσδιορισμού.

30 Φυσικά υπάρχει το ενδεχόμενο να ανατραπεί η απόφαση πάνω στο θέμα της δικαιοδοσίας. Σε μία τέτοια περίπτωση η απόφαση θα είναι εξ υπαρχής άκυρη και διανοίγονται οι προοπτικές για ανακίνηση των διεκδικήσεων με νέα αγωγή. Μας διαφωτίζουν στο προκείμενο οι *Spencer-Bower & Turner* στη σελ. 59, παράγραφο 63:

35 "Where, however, the appellate tribunal reverses, sets aside, or quashes a judgment or order, not on the ground that, having made within the jurisdiction of the tribunal appealed from, it was erroneous in law or fact, but on the

sole ground that such tribunal had no jurisdiction to make it, or to entertain the question which it purported to decide, the result is that, from and after the reversal, there remains no judicial decision of that, or of any other question of law or fact, which can estop the parties from 5 litigating again, since the judgment or order reversed, though as long as it stood it was a "decision", is pronounced to be a nullity, and the reversal, though a decision in a purely destructive and negative sense, in that it pronounces that nullity, is not so in the sense of 10 deciding the question of right, title, or liability (whether civil or criminal) in dispute, which question is thenceforth in the same position as if it had never been heard or determined at all."

Πρέπει επίσης να τονισθεί ότι η επιφύλαξη ορισμένων 15 διεκδικήσεων, όπως προεκτέθηκε, τις διασώζει από συγχώνευση με τα θέματα που καλύφθηκαν από την απόφαση. Και εδώ ακριβώς έγκειται η διαφοροποίηση από την υπόθεση Τζιονή που επικαλέστηκε ο κ. Χαβιαράς. Αναφορικά με την απόσυρση μπορούμε να επιστρατεύσουμε πάλιν το 20 πιο πάνω έργο. Βλέπε σελ. 32 παράγραφος 34 με την επικεφαλίδα "Termination of proceedings by voluntary withdrawal of party".

Από οποιαδήποτε σκοπιά αν εξεταστεί η απόφαση 151/ 90 γεγονός είναι ένα πως ο ενάγων δεν απόκτησε ποτέ την 25 συγκυριότητα του "Virginia 3". Η απόφαση δεν τον κατέστησε συμπλοιοκτήτη ανεξάρτητα αν αυτό ήταν ή δεν ήταν εφικτό. Είναι αναντίρρητο ότι από το χρόνο αγοράς και μεταβίβασης του πλοίου στους εναγόμενους μέχρι τη διάθεση δεν μεσολάβησε καμιά αλλαγή πλοιοκτησίας. Κατά 30 την άποψη μου για την ενεργοποίηση της δωσιδικίας του ναυτοδικείου κάτω από τις παραγράφους (α) και (β) του άρθρ. 1 (1) η πραγματική ή κυριολεκτική συμπλοιοκτησία συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση.

Είναι άλλο θέμα αν ένας είχε συγκυριότητα και πριν 35 κινήσει αγωγή αποξένωσε το συμφέρον του στο πλοίο. Σε μιά τέτοια περίπτωση, όπως δέχθηκε η απόφαση *The Lady*

of the Lake [1870] L.R. 3 A & E 29, η αγωγή για παροχή λογαριασμού είναι εκδικαστέα από το ναυτοδικείο. Στην παραπάνω απόφαση βασίζεται το εξής σχόλιο στο 1 Halsbury's Laws of England, 3η έκδοση, παράγραφο 99, σελ. 52

5 "The jurisdiction thus conferred may be exercised in rem or in personam, and in an action for an account between part-owners where one of the parties had before action parted with all his interest in the ship the Court held that it had jurisdiction to enter- tain the suit, and
10 ordered him to give security to the amount of the shares he formerly possessed in the ship."

Η υπόθεση νομίζω τονίζει την αναγκαιότητα για την πλήρωση της προϋπόθεσης που έχει επισημανθεί.

15 Απομένει η εξέταση της δυνατότητας άσκησης δικαιοδοσίας κάτω από την παράγραφο (h). Δεν υποστηρίζεται από τη νομολογία η εισήγηση των εναγομένων ότι η παράγραφος (h) καλύπτει μόνον συμφωνίες για μεταφορά εμπορευμάτων. Έχει ευρύτερη εφαρμογή. Βλέπε *The Conoco Britannia* [1972] 2 All E.R. 238 και *Eschersheim*
20 [1976] 1 All E.R. 920.

Η υπαγωγή της τελευταίας αυτής υπόθεσης στην παράγραφο (h) θεωρήθηκε αναπόφευκτη εφόσον, για την εκπλήρωση της κύριας συμβατικής τους υποχρέωσης να ρυμουλκήσουν σε ασφαλές μέρος το πλοίο που αντιμετώπιζε
25 κίνδυνο, οι ενάγοντες έπρεπε να κάμουν χρήση ρυμουλκού. Ήταν συμφωνία που αφορούσε απευθείας χρήση (use) ναυαγοσωστικού. Ας σημειωθεί ότι στην πρωτόδικη απόφαση, που επικυρώθηκε τόσο από το Εφετείο όσο και το Δικαστήριο της Βουλής των Λόρδων, ο δικαστής
30 Brandon έδωσε από τη νομολογία παραδείγματα συμβάσεων που εμπίπτουν στην πρόνοια αυτή καθώς και περιπτώσεις στις οποίες το ναυτοδικείο ήταν αναρμόδιο. Παράλληλα τόνισε ότι η φράση "relating to the use or hire of a ship" πρέπει να προσεγγίζεται στα πλαίσια της γραμματικής
35 ερμηνείας της φράσης και ότι ο εφαρμοστής του δικαίου οφείλει να εντοπίζει την ουσία της εκάστοτε συμ-

φωνίας.

"It seems to me that the Court, in deciding whether a particular agreement is an agreement relating to the use or hire of a ship or not, shall look at the substance of the matter." (σελ. 318)

5

Τέλος στην υπόθεση *Biochemie*, ανωτέρω, αποφασίστηκε πως η δικαιοδοσία που καθιερώθηκε με βάση την παράγραφο 1 (1) (h) δεν εκτείνεται σε αξιώσεις σχετιζόμενες με σύμβαση για ασφάλιση θαλάσσιας μεταφοράς εμπορευμάτων για τους λόγους που περιέχει η απόφαση *Gatoil v. Arkwright Boston Insurance* [1985] 1 All E.R. 129, το σκεπτικό της οποίας υιοθέτησε. Η *Biochemie* δέχθηκε ότι για να βρίσκεται μέσα στην ακτίνα δικαιοδοσίας της συζητούμενης διάταξης μία απαίτηση πρέπει, μεταξύ άλλων, να έχει άμεση σχέση με τη μεταφορά εμπορευμάτων ή χρήση ή ναύλωση πλοίου και επίσης την ίδια άμεση διαπλοκή με τη λειτουργία του πλοίου.

10

15

Στην περίπτωση μας η συμφωνία των διαδίκων δεν έχει τις συναρτήσεις, που καθιέρωσε η νομολογία, είτε με τη λειτουργικότητα του πλοίου ή τη χρήση του, για να θεμελιωθεί η δικαιοδοσία του δικαστηρίου κάτω από την παράγραφο (h). Ούτε η έννοια της λέξης "χρήση" μπορεί να ταυτισθεί με εκείνη της συνδιαχείρισης. Σύμφωνα με το λεξικό του Δ. Δημητράκου η λέξη "διαχείριση" σημαίνει διεύθυνση, διοίκηση, επιστασία. Εξάλλου η υπόθεση *The Lady of the Lake*, ανωτέρω, δείχνει πως απαιτήσεις σαν αυτές στην παρούσα αγωγή υπάγονται, υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει ή υπήρξε πραγματική συμπλοιοκτησία, στην παράγραφο (β) που ρητά αναφέρεται στα εισοδήματα (earnings) πλοίου.

25

30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους καταλήγω πως η αγωγή πρέπει να απορριφθεί για έλλειψη δικαιοδοσίας του δικαστηρίου να την εκδικάσει. Ο ενάγων καταδικάζεται σε όλα τα έξοδα.

Η αγωγή απορρίπτεται με έξοδα.